

CORALLS PROFUNDS

Per què hem d'estudiar-los? Per què hem de protegir-los?

Des de fa més d'una dècada, les comunitats de coralls profunds estan adquirint protagonisme tant en el món de la recerca com en els fòrums divulgatius. Tanmateix, aquests parents, els més humils i discrets, dels exuberants formadors d'esculls de corall encara segueixen sent els grans ignorats, no només del públic en general, sinó també de molts científics. Amb tot, quasi a la porta de casa, tenim un «mar profund» que conté aquestes comunitats sorprenents i úniques.

Una de les qüestions que més sovint ens demanen als qui treballem amb comunitats de coralls és el motiu de la recerca: quin és el valor d'aquests sistemes que s'amaguen als nostres ulls, allà on la foscor és absoluta, i que semblen estar tan lluny de tot?

Tenim nombroses respostes a aquesta pregunta, algunes emmarcades en l'àmbit purament científic, d'altres en l'ambiental i finalment, però no menys important, aquelles que tenen a veure amb el respecte i l'estimació per la natura.

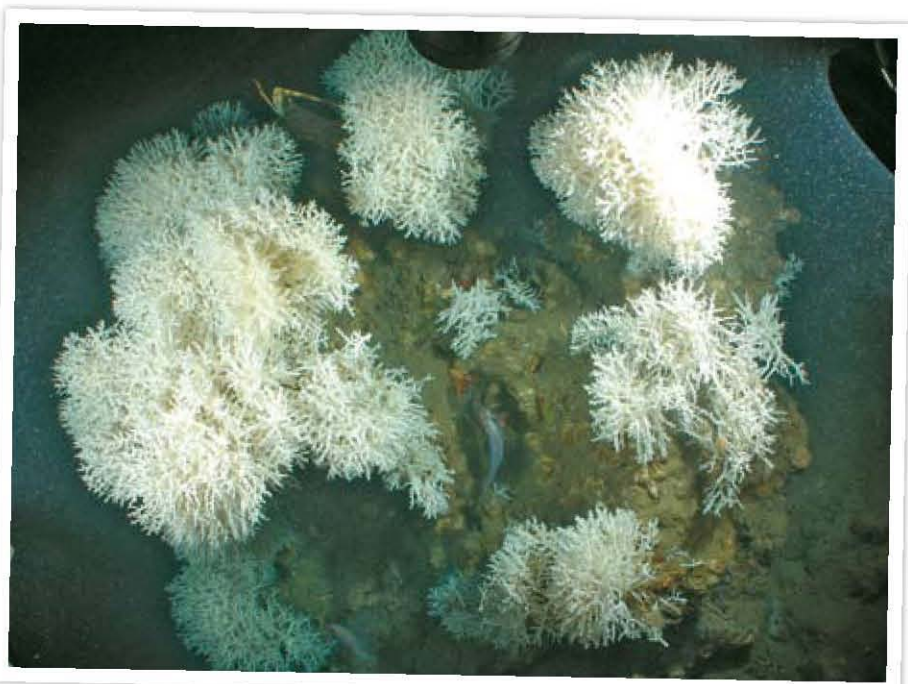
Les comunitats de coralls profunds són sistemes singulars amb un elevat

nivell de complexitat estructural i funcional, dels quals en resulta una elevada diversitat d'espècies que hi viuen; així que no es tracta «només» de coralls, sinó que, igual que en els sistemes coral·lins, ens hi trobem tot una cort que acompanya espècies variadíssimes que s'han adaptat no només a les condicions ambientals que regnen en alguns d'aquests ecosistemes (foscor, temperatures baixes, forts corrents i taxes de sedimentació), com en el nostre proper canó submarí de cap de Creus, sinó que també han sabut aprofitar allò que els arbres d'aquests ecosistemes profunds, és a dir, els coralls, ofereixen: diversitat estructural que s'adapta a quasi totes

les necessitats. Un sistema tan lluny de nosaltres en l'espai (parlem de prop dels 200 metres de profunditat) sembla que no pot afectar gaire les nostres vides i, tanmateix, qui hauria dit que les larves del lluç, aquest sí tan proper, comencen la seva lluita per la vida entre les branques dels coralls blancs que viuen en el fons del canó de cap de Creus. Un fet així ens acosta ràpidament un sistema que aparentment semblava tan aliè a la nostra realitat diària.

Tanmateix sembla que, sovint, les raons que ens mouen a preocupar-nos per un espai natural han de tenir alguna cosa a veure amb interessos econòmics o polítics, i en molts casos és així. En canvi, existeixen «valors naturals» que parlen per ells mateixos i enfront dels quals no haurien de ser necessaris els arguments d'interès només per a la nostra espècie. Sempre m'ha semblat sorprenent el contrast entre aquest valors i el poder que tenen les obres fetes pels homes per defensar la seva conservació per si mateixes. Sembla que resulta molt més evident justificar l'aturada d'un projecte urbanístic enfront de la presència d'alguna obra humana del passat que no enfront d'una obra natural, també del passat, però molt més allunyat en el temps... I tanmateix, aquesta singularitat, la singularitat de sistemes com els que formen els coralls freds, té aquell caràcter que els fa únics i relictos: es coneixen molt pocs enclavaments a la Mediterrània que allotgin aquestes comunitats i són moltes les amenaces que fan perillar la seva permanència i desenvolupament a les nostres aigües.

No són arguments suficients per estudiar-los, protegir-los i conservar-los? |

Madrepora oculata fotografiada al cap de Creus el setembre del 2007.